

ХРИСТОС ВОСКРЕС! ВОІСТИНУ ВОСКРЕС!

ГОЛОС

НАДІЇ

ТИ, ГОСПОДИ, НАДІЯ МОЯ...

№3 березень 2026

виходить з лютого 1991 року

СПЕЦВИПУСК

ДУХОВНІ ІСТИНИ

СИЛА БОЖОГО ТЯЖІННЯ

«Ніхто бо не може до Мене прийти, як Отець, що послав Мене, не притягне його, і того воскресну Я останнього дня» (Ів. 6:44).

Іноді ми думаємо, що наше рішення йти за Богом — це результат певних роздумів чи зусиль нас самих. Деякі люди вважають: «От прийде час — зберуся силами й буду служити Богові, буду вірити Йому». Утім Біблія каже, що ніхто, — незважаючи на те, багатий він чи бідний, має багато зв'язків чи наділений неабияким розумом, — не може прийти до Бога самотужки. І винятків тут немає — до Бога не прийде ніхто, якщо Отець не притягне.

Тягнути — це не просто спонукати, це застосовувати силу, щоб змусити іншого рухатися. І це свідчить про нездатність того, кого тягнуть, рухатися самотужки. Тож і в питаннях наближення до Бога, спасіння душі Христос дає зрозуміти людям, які хотіли логікою, своїм розумом, своїми думками збагнути Його (і це були дуже високодуховні люди у своїх очах), що все залежить від Творця, від Його сили та благодаті.

Коли ми думаємо, що щось вирішимо у своєму зближенні з Богом, то можемо покладатися на власні зусилля й можливості. Але Христос чітко дає зрозуміти — це все марно, якщо Отець не притягне.

МЕТОДИ БОЖОГО ПРИТЯГНЕННЯ

Господь нікого не тягне силоміць. Він потребує нашої згоди й дуже

чутливий до того, що людина хоче зробити зі своїм життям.

Тому я хочу, щоб ми поглянули на те, як Бог притягує людину до Себе. Він діє не через батіг, не через примус чи ламання волі людини. Ми нині бачимо багато таких прикладів, коли людей силою тягнуть, ламають волю, в'яжуть, ловлять. І це показує, як діє цей світ. Але Бог робить це так: «Я його полюбив... покликав Я Свого сина. Чим більше Я розмовляв з ними, тим далі вони відходили від Мене... Але ж це Я навчив (їх) ходити, — брав їх на Свої руки, хоча й вони не розуміли, що це Я лікував їхні рани. Я їх притягував поворозками людяності — пов'язав любові, і був для них, як Той, Котрий знімає ярмо з їхньої шиї, — притуляючись до щок, нахилився до них і годував» (Ос. 11:1-4).

Тут ми бачимо сповнене любові ставлення Бога до людей. Однак у людей це не знаходило відгуку, оскільки, ми читаємо, чим більше Бог спілкувався з ними, тим далі люди відходили від Нього.

Але методи Божого притягнення людини до Себе лишалися незмінними: Він носив на руках, підкладав їжу, знімав тягарі та обіймав. Це те, що робить батько для дитини. Ми інколи можемо цього не помічати, та Бог робить усе для того, щоб ми наблизилися до Нього. Проте потім зі смутком визнає: «Мій народ уперто прагне залишити Мене, — і хоч його кличуть угору, жоден з них не хоче з місця підвестись» (Ос. 11:7).

ТЯЖІННЯ ДО ЗЕМНОГО

Чому ми не відгукуємося на Божий поклик? Тому що ми тяжіємо до земного, до гріховного, а не до Бога й до доброго. Хоч як ми нині хотіли б дострибнути до неба — на нас діє закон земного тяжіння. Я маю на увазі не фізичний закон, а закон гріховного тяжіння. Над усіма нами тяжіє гріх. І щоб звільнитися від впливу гріховного тяжіння, ми маємо осмислити, що самотужки від нього звільнитися не зможемо. Ми маємо усвідомити своє безсилля й залежність від Божої благодаті.

У молитві «Отче наш» ми проказуємо: «Бо Твоє є Царство, і сила, і слава...» І це саме та сила, яка допомагає подолати нам силу гріха. Не варто думати, що ми можемо прорватися до Бога силою свого розуму чи силою волі. До Бога ми можемо прийти лише Його силою та через Його притягнення.

Але зі свого боку ми маємо простягнути руку до Бога й показати Йому: «Притягни мене до Себе». Ми маємо показати, що усвідомили власну неспроможність. І тоді Божа сила виллється на нас. І тільки ця сила зможе подолати закон земного гріховного тяжіння та підняти нас на Божий рівень.

Так багато земних речей вабить нас нині до себе! І всі вони спрямовані на те, щоб відвести нас від Бога. Так само вабив Єву плід із дерева пізнання добра та зла. Він видавався їй вельми привабливим. Але те, що суперечить волі Божій, не приведе нас до добра.

Продовження на стор.2

ПОЕЗІЯ

ГОЛГОФА

*Померкло сонце в полудень у небі
І вітер стих, відчувши біль і жаль.
Усі світи вдивлялися далекі
На землю через космосу вуаль.*

*Архангели молились, склавши крила,
Готові миттю кинутись туди,
Де чорна ніч планету вже накрила
Покровом неминучої біди.*

*Не скрипнув камінь, птах не обізвався,
День онімів, і тиша — як струна.
А натовп той, що на горі зібрався,
Розгублено завмер, немов стіна.*

*Ті, що недавно голосно кричали:
«Розпни Його!» — в шаленій люті й злі,
Понурено схилились і... мовчали,
Холодний страх ховаючи в собі.*

*Отець дивився лагідно на Сина —
Він в людське тіло Божий Дух вмістив.
На цілий Всесвіт сяjala вершина —
Там, на Голгофі, кров Ісус пролив.*

*Господь в вінку не царським — у терновім,
Не на престолі в небі — на хресті.
«Звершилось!» — скільки болу в тому слові,
Що Цар царів шепоче в самоті...*

*Завіса в храмі зверху вниз роздерта —
Відкриті людям двері каяття.
Безцінна добровільна Божа жертва —
Як стежка до небесного життя.*

Галина ГУНЧЕНКО

СВІДЧЕННЯ

БОГ ВИКОРИСТОВУЄ НАДПРИРОДНУ СИЛУ

26 квітня виповнюється 40 років від дня Чорнобильської катастрофи. Пропонуємо вашій увазі спогади автора книги «Божий вогонь» Джорджа Давилюка про поїздку в Україну і Божий захист під час подорожі у 1986 році.

Продовження на стор.3

СИЛА БОЖОГО СЛОВА

ЄВАНГЕЛІЯ - ХЛІБ
МІЙ НАСУЩНИЙ

"Споконвіку було Слово, а Слово в Бога було,
і Бог було Слово" (Євангелія від Івана 1:1).

Сьогодні людям потрібне Слово надії. Я служу військовим, які стоять на передовій. Іноді таке буває, що я, як капелан, мав би їм проповідувати, а виходить навпаки. Ті, кому довелося багато чого пережити, кажуть: «Я точно знаю, що Бог є!» Я запитую: «Чи ти віриш?» — «Ні, я точно знаю! Ми б самі не втримали лінію, якби не Бог... У мене немає жодного сумніву!» Те, що вони розповідають, — це чудеса Божі.

Якось підійшов один військовослужбовець, який, як я потім дізнався, тримав дуже відповідальну позицію. Він був добровольцем — від початку на фронті. Ми мали довгу бесіду. Чоловік розповів про наболіле за весь цей час, про страшні речі, які довелося побачити. І запитав: «Як ви думаєте, чи буду я спасений?» Що відповісти на таке питання? Я сказав: «Не знаю, що і як трапиться у вашому житті, але Біблія говорить, що Ісус Христос прийшов на цю землю, щоб спасати. Не праведних кликати до покаяння, а піднімати тих, хто впав, зцілювати тих, хто зранений. «Тростини надламані Він не доламає». Божий Син прийшов до таких як я і ви!»

Дивлюся: у нього сльози на очах, тремтіння в тілі. Дістає з жилета Євангелію — у прямому сенсі протерту до дірок — і каже: «Це хліб мій насущний, а надія — на Господа!» І продовжує: «Раніше я ніколи не читав Біблію. У нас в частині не було священника. Не було в кого запитати. Ви перший, до кого я підійшов. Сказав собі: підійду й запитаю — якщо правда те, що я прочитав у Євангелії, то я буду жити! Навіть якщо мене привезуть «на щиті», я знаю, що моє життя продовжиться на небі. Я багато разів перечитав — але не був певен, що це стосується й мене». Ми прямо на площі серед людей обнялися й разом плакали. «Тепер я знаю, до кого звертатися, де б я не був. Я знаю, що моя душа — вічна, що вона тепер — Божа», — сказав чоловік.

Я знаю, що й моє життя давно би завершилося, якби не Бог. Смерть чигала на багатьох поворотах. Але моє життя — у руці Господній. Боже Слово зробило мене вільним. І Боже Слово тримає нашу Україну. Я точно знаю — мені про це наша армія сказала. Люди, які навіть на Пасху й на Різдво до церкви не ходили, свідчили мені про Боже заступництво. Так, що було незрозуміло — це я їх утішаю чи вони мене? Це робить Боже Слово! Невеличка книжечка, яку хтось їм подарував, яку вони взяли без особливого бажання з думкою «та хай буде», — але вона перед обличчям смерті стала їхнім хлібом, їхнім життям.

Споконвіку було Слово! Насильство, біда, горе, ненависть — з'їдять тих, хто їх приносить. А любов — буде в небі. Тому маймо любов Христову! Маймо любов один до одного! І любімо Слово Господнє! Хай воно буде світильником для нашого серця! Так ми не заблукаємо. Так ми переможемо зло. Молімося за тих, хто в окопах, на передовій — і побачимо чудо Господнє. Він зглянеться на нашу молитву і благословить наш край!

Іван ОНИСІВ

СПОГАДИ

ДОБРИЙ ЛІКАР

Останнім часом я часто стала приїжджати з візитами в лікарні та госпіталі. Там можна проводити весь свій вільний час, спілкуючись із захисниками. Мені подобається це служіння, бо бачу, як Бог наповнює уста й підтримує людей через Своє Слово. Ще до Пасхи 2024 року познайомилася з військовими, яких почала навідувати. Вони стали мені братами й сестрами, за яких я ревно молюся та яким розповідаю про Лікаря людських душ — Ісуса Христа.

Тогорічного пасхального ранку відчувала смуток. Як святкувати радість Воскресіння, коли гине так багато людей на війні?! Служіння в церкві було цікавим: спів хору, гра оркестру, гарна програма, яку ми створювали задовго до свята. Та, стоячи на сцені, думала про тих, хто в лікарні, хто не зміг поїхати на свято до рідних.

Тато привіз полуницю з Карпат. Після служіння розфасувала її в пакетики, узяла ще Євангелії та цукерки, а тоді відправилися з подругою Діаною в лікарню. У Діани батько військовий, служить на нулі, і того дня почався другий тиждень, відколи він не виходив на зв'язок. Ми відвідували палату за палатою і зайшли вже до моїх друзів. Поспілкувавшись, запросили вояків на вечірнє служіння. До цього вони ніколи не були в протестантській церкві.

Від'їжджаючи з лікарні, помітила на зупинці своїх друзів: «Такі не замовляли?» Розсміявшись, вони дружно сіли в авто. Поки ми у церкві проводили репетицію, захисники прогулювалися парком. Перед служінням поцікавилася, як відпочили, і почула у відповідь, що їм доводилося чути щодо себе прокльони. Я закачала рукави й запитала, хто це говорив, бо зараз піду розбиратися. Ми посміялися разом. «Нам ще не вистачає синьої папки, люди думають, що ми з ТЦК. Обходять нас стороною», — поділилися хлопці.

У церкві я сиділа на сцені з хором, коли в приміщення зайшли три воїни. Пастор запропонував хлопцям сісти ближче. Після промови служитель молився за захисників, називаючи їхні імена. Ми мали благословенне свято, і я раділа, що гості відчули Божу лю-

бов у церкві, побачили, наскільки нам, цивільним, не байдуже, ми пліч-о-пліч із ними. Після богослужіння до них підходило багато людей, аби висловити свою вдячність. «Еміліє, такі концерти вам потрібно ставити на день міста, десь, де людно, у самому центрі... Ми перший раз на такому дійстві...» Хлопці розчулилися, а я тішилася, що вони відчули цілющу Руку Небесного Лікаря на своїх ранах.

Про що ми говоримо із захисниками? Насправді порушуємо дуже багато тем. Але під час такого спілкування важливо мати відчуття такту, ситуації, думати, коли і що говорити. Усе інше просто: ти любиш їх Божою любов'ю — і це вже початок вдалої комунікації. Люди відчувають твою відвертість. Коли комфортно, вони відкривають свої серця для щирої розмови. Ми говоримо про сімейні цінності, про плани на майбутнє, про Господа, шлях спасіння, про молитву й силу віри. Захисники та захисниці пішли туди, щоб боронити моральні, сімейні та духовні цінності цілої країни та своїх родин. У мене серце болить, коли усвідомлюю, як багато доль зруйнованою війною. Моліться за свої сім'ї та просіть у Бога, щоби беріг вас єдиними. Будьте справжніми героями! Будьте вірними!

Одного разу мала відверту розмову з мужнім військовим, у якого руйнувалися стосунки з дружиною. Він уже не вірив, що можна відновити те, що сам зіпсував. Руки опустилися в боротьбі за сім'ю. Так, війна забирає не лише життя людей, а зазіхає на взаємини та любов.

У вас має бути любовний трикутник, де третім буде Бог. Ви ж бачите, як дияволу не подобається інститут сім'ї, як він зазіхає на цей Божий шедевр і руйнує його. Моліться, просіть за це й будьте наполегливими, усе швидше він склеїться, але Бог допоможе. Він дасть ще більшу любов до жінки й дитини. Ви ж її кохаєте. І вона вас. Зараз забудьте про свій егоїзм та гордість, почніть будувати те, що розбили. Любов — це вірність і вибір. Оберіть краще для свого майбутнього.

Захисник, напевно, уперше чув таку відверту мову й намагався вловити кожне слово.

— Покажіть сміливість, яку ви проявляли там, на нулі. Це також війна, війна за сім'ю. Ви відчуваєте самотність, а це та порожнеча, яку може заповнити Господь і ваша сім'я. Не розтрачайтеся на всіх, а віддайте себе одній жінці, яка народила вам сина. Будуйте взаємини, виявляйте вірність один одному, але разом із Богом. Ходіть у церкву, читайте Євангелію — і побачите зміни не тільки навколо, а й у вашому серці. Будьте прикладом справжнього захисника й тут, станьте найкращим татом для сина й вірним чоловіком для дружини.

Ідучи ввечері додому, побачили захисника, усього в шрамах, із милицею.

— Я з 82-ї ДШВ. Ока немає, мозок пошкоджений, увесь зашитий. Ніколи ще так багато не плавав, як після війни... Бачив так багато молодих хлопців, які покидали цей світ. Як мені тяжко зараз, ви не уявляєте.

— У вас є Добрий Лікар.

На наше здивування військовий сказав:

— Я знаю Його. Він єдиний, Хто може втішити. У церкву ходжу не через людей, йду туди до Бога. Той боїться відвідати храм, той боїться приступити до Нього. А до Господа не потрібно боятися звертатися!

Після розмови чоловік сказав, що йому це просте, випадкове спілкування стало ліками для серця, яке пережило так багато болю. Добрий Лікар може зцілити. Але йому так потрібні інструменти для якісної операції. І ними можете стати саме ви.

Будьмо відкритими та відвертими. Проявляймо любов. Я впевнена, якби Ісус жив тепер на землі — Він помічав би всіх військових, Він ходив би капеланом по окопах і був би з ними постійно. Ісус живий, хоч фізично ми Його не бачимо, але Він присутній духом із кожним із нас. І через наші очі, уста, руки, діла і серце бачить нужденних, є підтримкою для воїнів та благословенням для втомлених.

Емілія ЯНЮК

СИЛА БОЖОГО ТЯЖІННЯ

Продовження,
початок на стор. 1

«Я ПРИТЯГНУ ВСІХ
ДО СЕБЕ!»

Христос, передвіщаючи учням про Своє вознесіння, каже: «Якщо Я буду піднятий від землі, то притягну всіх до Себе!» (Ів. 12:32). Мені так би хотілося скоріше побачити цю картину, коли всі континенти спрямують свої погляди на Нього, коли всі народи дивитимуться тільки на Христа.

Коли Божий народ гинув у пустелі, Бог звелів Мойсею зробити мідного змія й ви-

соко підняти його. А хворим людям було звелено спрямовувати свій погляд на цього змія — і тоді вони отримували зцілення. У Євангелії від Івана знаходимо паралель із цим випадком: «Як Мойсей підняв змія в пустелі, так має бути піднятий Син Людський, щоб кожний, хто вірить у Нього, [не загинув, але] мав вічне життя» (Ів. 3:14–15).

І нині погляд, спрямований на Ісуса, дає нам спасіння, тому що після свого воскресіння Христос був піднятий на небеса й сидить праворуч від Отця. Писання каже: «Ніхто не підіймався на

небо, тільки Той, Хто зійшов з неба: Син Людський, [Який на небі]» (Ів. 3:13). Тож ми маємо возвеличувати Його і у своїх серцях, тому що в Ньому є життя та сила притягнути нас до Бога.

Але ми повинні бути відкритими до Нього, щоб почути цей поклик. Він чекає, коли ми звернемося до Нього зі словами, із якими наречена зверталася до свого нареченого в Книзі Пісня над піснями: «Потягни мене за собою, і ми разом побіжимо! Впровадь мене, о царю, у свої світлиці, аби ми могли радіти і веселитися тобою...»

Я переконаний, що в Бога є сила небесного тяжіння для кожного з нас, людей XXI століття. І вона здатна перемогти всі ті земні тяжіння, які так впливають на нас. Утім ми маємо відкрити йому

своє серце й сміливо піти на Його поклик. І тільки тоді ми зможемо сказати Богові, як казала ця наречена: «Яка ж то насолода — тебе любити!»

Юрій КОВАЛЬЧУК

РОЗДУМИ

НІЧ, У ЯКУ ПОГАНО СПАЛОСЯ...

«...і говорили одна одній: Хто відвалить нам каменя від могильних дверей?» (Мр. 16:3).

Напевно, у ту знаменну ніч окремі Єрусалимські жителі доволі погано спали. Хіба можна спати, коли перед очима діються такі речі? Убивають учителів, знищують невинних, ведуть на тортури теслярів... Довго не міг заснути і Лазар на своєму ліжку, згадуючи задушевні бесіди у своєму домі у Віфанії з Тим, Кого вже немає... Так, немає другий день. Його тіло пробити римським іржавим списом, аби переконатися, що смерть дійсно настала. Так завжди робили сотники над розп'ятими, деяким, правда, ще й перебивали кістки голінок. Люди казали, що крові там було занадто багато, щоб вижити, і Лазар не хотів іти туди сам. Він би не витримав цієї картини. Але тепер, коли це все вже позаду, розум не може заспокоїтися. «Як же так сталося, що Той, Хто підняв із мертвих мене, не зумів захистити Себе?» — такі думки, наче рій надокучливих мух, кружляли над напівсонною головою Лазаря. Уже світало...

Погано спали в ту ніч і Єрусалимські жінки, зокрема Марія з містечка Магдали, що біля Генісаретського озера. Її життя було так тісно пов'язане з Тим, Кого знищили римляни, із Тим, Кого всі називали Христом, Месією!..

Марія знову й знову прокручувала в пам'яті те минуле жайття, яке називалося її життям, коли вона була зайнятою нечистими духами, від яких так легко звільнив її Ісус. Їх було аж сім. Цю цифру вона запам'ятає назавжди. А Він був один і був сильнішим за них усіх. Це всі знали й бачили. Але невже це Його тепер проводили по вузьких вулицях Єрусалима наче злодія? Невже це Його краплі крові видно на великих каменях синагог та крамниць ще й зараз — краплі, які Він залишив на них, коли проходив, тягнувши на Собі важкий хрест? Розум Марії був готовий вибухнути від болючої несправедливості. «Так не можна...» — тихо шепотіла Марія. На вулиці світало...

Швидко схопившись із ліжка, Марія метушливо почала готувати

бальзам. Ця ідея виникла ще вчора, коли вона говорила зі своїми подругами. Їм теж не спалося в цю ніч, і всі разом під спів перших півнів побігли до гробу. І бачили сліди Спасителя. Вони ще були свіжі, наче вчорашні — сліди, відомі на всю Палестину, сліди Вчителя...

Бальзам був дорогим, дорога прохолодно, люди навколо ще спали — а ці декілька жінок поспіхом йшли до печери Йосипа з Ариматеї. Та раптом на пів дороги Марію зупинило, наче її вдарило струмом, гостре запитання: «Але ж там є камінь! Як бути з каменем?» Жінки спантеличено дивилися одна на одну, потім на бальзам, потім навколо, а потім помалу пішли далі. Думок ставало більше, виникали різні ідеї: «Можливо,

когось розбудити з апостолів? А як щодо самого Йосипа? Це ж його печера! Там є римські солдати, можливо, відвалить камінь вони?» Усі питання були без відповіді, наче на вітер... Ось перед ними й гріб. Ще здалека очі жінок пильно вдивлялися в бік печери, намагаючись розгледіти в темному світанку той самий камінь... «Та що це? Камінь відвалений? Де ж Христос?» — питання одне за одним вривалися у свідомість наляканої Марії. Здалека здавалося, що біля печери хтось рухається. Підійшовши до неї, вони дійсно побачили сторожу, та не римську, а небесну... «Не бійтеся! Я знаю, кого ви шукаєте. Його тут немає. Він воскрес!» — «Христос воскрес? Він знову живий? Так! Він же ж казав нам про це», — зірвалося з уст Марії. Серце наповнилося теплом, очі загорілися, небо наче розкрилося знову — і ангели, які сиділи перед ними, були з ними разом на землі. «Він живий! Ми побачимося знову!» — жінки радісно побігли до апостолів, до братів Христа...

Минули роки від тієї знаменної події, і старенька Марія розповідала про неї вже вкотре. Вона стала знаменитою. Та залишилася тією самою старанною Його ученицею, якою була колись... Її життєві уроки пригодилися багатьом. Ось вони. Ко-

жен, хто хоче побачити Христа, бачитиме перед собою різні камені — камені перешкод. Камінь страху, наприклад, який заважає наблизитися вірою до Воскреслого. Або камінь смерті, який робить Ісуса вічно померлим і не дозволяє глянути за межі фізичного життя, від чого важко вірити, що воскресіння можливе тільки через смерть. Небеса можливі тільки через печеру Йосипа із Ариматеї. Є ще камінь сумнівів, коли здається, що Він не воскрес, а Його хтось украв або Він тільки вживався живим. Та Марія точно знала, що Він живий. Це знали й сотні інших вірних Йому. Він являвся їм. Він їв із ними хліб... Є ще камінь гріха. Найбільший камінь, який закриває від нас Христа. Марія це знала. Ісус відкинув і цього каменя від неї...

Навколо нас так багато різного каміння. Воно велике та страшне, але важливо одне — бажання побачитися з Христом! Всякий камінь здатен зрушитися неймовірним дивом, якщо ти дійсно хочеш із Ним зустрітися. Він здатний скинути камінь сумнівів, камінь страху чи камінь гріха з твого життя лише для того, щоб ти повірив — Він живий і буде живим завжди! Та це ще не все — кожен, хто в це вірить, теж буде жити разом із Ним вічно!

Христос Воскрес!

СВІДЧЕННЯ

БОГ ВИКОРИСТОВУЄ НАДПРИРОДНУ СИЛУ

Бог використовує надприродну силу і звершує неймовірні чудеса для того, щоб реалізувати Свої цілі, які не вкладаються в наше обмежене сприйняття.

Та все ж чомусь ми інколи сумніваємося в тому, що можемо стати свідками надприродних Божих проявів. Утім Він не змінився й залишається тим самим Богом Біблії. Щоб по-справжньому пережити надприродне, необхідно мати дитячу довіру й бути слухняним Господу.

Коли необхідно, Він може діяти способами, які далеко перевищують людське розуміння. Бо Він є Богом! Він використовував вогняний стовп, щоб вести Свій народ у пустелі. Тож буде вести також і тебе!

Господь вів наш співочий гурт у період однієї з найнебезпечніших трагедій нашого часу — ядерного вибуху реактора на Чорнобильській АЕС, розташованій неподалік від Києва.

Дозвольте мені розповісти все з початку. У 1986 році Україна ще була частиною Радянського Союзу. Павло Ходневич, Тоні Верес і я записали новий альбом із прекрасними українськими євангельськими піснями й музикою, виконаною професійними музикантами з Нешвілла. Ми отримали офіційне запрошення від об'єднання євангельських християн-баптистів відвідати зареєстровані євангельські церкви в Україні та Молдові.

Ми знайшли дуже потужну, але компактно звукову систему, із допомогою якої могли б співати та яку можна було взяти з собою на літак. Усе було готове до нашої подорожі. А тоді сталося щось неймовірне — вибухнув атомний реактор у Чорнобилі, розташований за якихось шістдесят миль від столиці України — Києва!

Фактично, вибухнула накопичена пара, яка зруйнувала покриття реактора, і радіоактивні речовини потрапити в повітря над містом. А тоді сильний вітер відніс радіацію на північний захід — аж до Швеції. Тепер перед нами стояв вибір: збиратися в поїздку до Радянського Союзу чи скасувати її.

Звичайно, наші дружини без жодного сумніву сказали нам: «Він нікуди не йде!» І вони мали рацію. Радіація невидима, її неможливо відчутися на нюх чи дотик, але вона руйнує клітини нашого тіла й викликає різні види раку. Люди помирають також від променевої хвороби!

А що скаже про це Бог? Я хотів саме від Нього дізнатися, чи потрібно нам їхати в Україну в такий небезпечний час. Тож я просив Господа дати мені зрозумілий знак Його провідництва. І я чітко пам'ятаю Боже слово до мене. Це було в середу на вечірньому молитовному служінні. Я стояв на колінах і молився — аж раптом у моєму розумі зазвучало: «Буття 28:15». Я поспішно розгорнув Біблію і прочитав слова, які Господь сказав у свій час до Якова: «І ось Я з тобою, і буду тебе пильнувати скрізь, куди підеш, і верну тебе до цієї землі» (1М.28:15).

Так! Це була зрозуміла вказівка від Бога — Він хоче, щоб ми їхали, і буде захищати нас від будь-якого шкідливого впливу радіації. Усі погодилися їхати. І під час цієї подорожі ми побачили чудесний Божий захист. Бог допоміг нам перевезти через дуже суворий кордон звукову апаратуру й відвідати з Доброю Новиною про Христа декілька міст

у районах, уражених радіацією. Це був небезпечний, але водночас і найкращий час для проповіді Євангелії, тому що налякані та розбиті люди, які тривалий час жили в атеїстичній країні, почали відкриватися для Бога. Під час цієї поїздки ми були свідками того, як на багатьох наших служіннях люди виходили вперед, щоб прийняти Христа. Заїжджаючи в Київ, ми бачили сотні автобусів, які евакуювали дітей на схід.

У самому місті ми бачили пожежників, які зі шлангів поливали стіни будинків, щоб водою змити з них потенційні радіоактивні частинки. Без сумніву, це виглядало дуже страшно, проте Бог нас іще раз запевнив у Своєму захисті.

Група місцевих пасторів запросила нас на багатолюдну вечерю в готелі міста Рівного. Вітри відносили радіацію в напрямку цього міста, й людям навіть заборонили збирати гриби в лісах через радіоактивний пил, який осідав на них. Та все ж ми замовили їжу, і мене попросили помолитися. Моя молитва була дуже простою: «Господи, благослови нашу їжу й зроби її безпечною для споживання. Амінь».

Як тільки ми почали їсти, я помітив двох чоловіків із Японії, які сиділи неподалік. Подумав про себе: «Що ці японці тут роблять?» Та невдовзі я дізнався відповідь на це питання, бо один із них підійшов до мене й запитав: «Ви говорите англійською?» Я відповів ствердно, і він розповів, що їх, інженерів-я-

дерників, відправили до України, щоб виміряти радіацію та спрогнозувати наслідки катастрофи. Потім він чемно запитав мене, чи можна перевірити мою страву з картоплі та м'яса на рівень радіації. Я погодився. Він дістав схожий на олівець дозиметр, зробив виміри й пробурмотів: «Хм-м-м-м». А потім відійшов, не сказавши більше нічого.

Ми продовжували їсти. І раптом я помітив, як він, повернувшись до свого стола, щось крикнув до офіціанта й кинув серветку. Після цього ці двоє чоловіків покинули ресторан.

Коли офіціант підійшов до нашого столу, я запитав у нього, що це все означало. «Ох, — сказав офіціант, — він вимагав, щоб я приніс йому таке саме м'ясо, як приніс вам. Тому що у вашому не було радіації, а його було опромінене. Я йому відповів, що м'ясо, яке я приніс йому, було з того ж шматка телятини, що й ваше».

Ну хіба це не чудовий приклад виконання Божої обітнички захистити нас?!

«І такі ознаки будуть супроводжувати тих, хто повірив: Моїм Ім'ям виганятимуть бісів, говоритимуть новими мовами, братимуть у руки зміїв; і хоча щось смертоносне вип'ють, їм не зашкодить; будуть покладати руки на хворих, і вони ставатимуть здоровими» (Мр.16:17–18).

Джордж ДАВІДЮК,
з книги «Божий вогонь»

МОВОЮ ФАКТІВ

7 ФАКТІВ ВОСКРЕСІННЯ ХРИСТА

Пасха – чудовий привід поговорити про те, що головне для віри християн.

1. Христос говорив про своє воскресіння учням.

Коли Ісус сказав, що Він сам воскресне з мертвих на третій день після розп'яття, — то сказав таке, про що міг насмілитися говорити лише божевільний, який сподівався, що хто-небудь із учнів буде слідувати за Ним, або ж Той, хто був упевнений, що Він воскресне. Жоден із засновників релігій у світі, відомих людям, не насмілювався говорити щось таке.

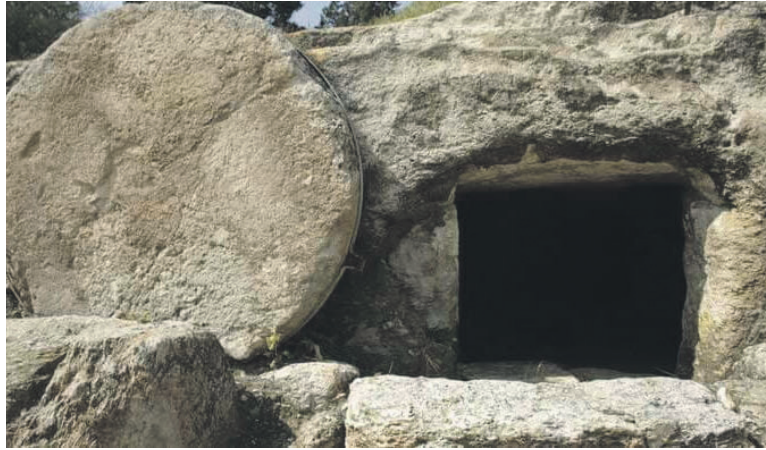
2. Древні нехристиянські письменники згадували про факт воскресіння Христа.

Йосип Флавій, єврейський історик і військовий вождь, написав: «У той час жив Ісус, людина мудра, якщо його взагалі можна назвати людиною. Він звершував дивні діла й став наставником тих людей, які охоче сприймали істину. Він привабив до себе багатьох юдеїв і греків. Його вважали Христом. За наполяганням наших впливових осіб Пилат виніс йому смертний вирок — страту на хресті. Але ті, хто раніше любив його, не припиняють робити це і до сьогодні. На третій день він знову явився їм живий, а ще розповідають про багато інших його чудес. До сьогодні є християни, які називають себе так за його йменням».

3. Тіло Христа не могли вкрати заради підтасування.

Ось що відповів скептикам екс-президент Каліфорнійської асоціації адвокатів Том Андерсон на заяву про те, що тіло Христа могли вкрати з гробу, а потім сказати, що Він воскрес: «Враховуючи, що ця подія отримала такий розголос, було б розумно припустити, що знайдеться бодай один історик, один очевидець чи один противник, який би засвідчив на всі часи, що бачив тіло Христа... Історія мовчить щодо свідчень проти воскресіння».

4. Якби звістка про воскресіння Христа була просто

легендою, її легко спростували б сучасники.

Професор юриспруденції Джон Монтгомері: «У 56 році апостол Павло писав, що більше ніж 500 людей бачили воскреслого Христа, і що багато з них були ще живі (1Кор. 15:6). Було б абсолютно абсурдно, якби ранні християни вигадали таку легенду й потім проповідували її серед тих, хто міг би легко її спростувати, показавши Христове тіло».

5. Різні деталі щодо факту воскресіння свідчать на користь його достовірності.

Генрі Моріс, американський логік: «Теорія достовірності свідчень полягає в тому, що свідчення декількох очевидців, кожен із яких висвітлює факти зі своєї точки зору, формує потужну доказову базу в тому випадку, коли видимі протиріччя в свідченнях усуваються в процесі ретельного дослідження. Саме так і є з різними описами воскресіння Христа».

6. За звістку про воскресіння Спасителя апостоли йшли на смерть.

Чарльз Колсон, радник президента Річарда Ніксона, учасник Уотергейтського скандалу: «12 людей свідчили, що бачили Христа воскреслим і потім протягом 40 років ні разу не зреклися, проповідували, що це правда. Усіх їх били, мучили, убивали камінням і кидали в тюрми. Вони не витримали б цього, якби це не було правдою. В Уотергейті було замішано 12 найвпливовіших персон світу,

які у своїй брехні не протрималися більше трьох тижнів. І ви кажете мені, що 12 апостолів брехали протягом 40 років? Це абсолютно неможливо».

7. Воскресіння Христа стало міцною основою віри християн.

Адвокат Андерсон писав: «Уявіть психологічну абсурдність такої картини: група побитих боягузів, яка заховалася від страху в темну кімнату (ідеться про втечу учнів Христа після його арешту), через кілька днів перетворюється в згуртований рух, якому не страшні жодні переслідування, — а потім таку драматичну перемену дехто намагається пояснити жалюгідною підтасовкою. Це просто втрачає зміст».

Апостол Павло (до речі, він став апостолом вже після воскресіння Христа, а до того був переслідувачем християн) пише: «Коли ж бо Христос не воскрес, то проповідь наша даремна, даремна також віра ваша (1Кор. 15:14).

Антон САДЧИКОВ

НАЙВАЖЛИВІШЕ

МОЛИТВА ПОКАЯННЯ

Дорогий друже!

Чи говорив тобі хтось, що Бог любить тебе й має чудовий план для твого життя? Дозволь поставити тобі дуже важливе запитання: «Якби твоє життя зупинилося в цю секунду, чи впевнений ти, що потрапиш на Небеса? Біблія стверджує: «Усі згрішили й позбавлені слави Божої», а ще: «Покарання за гріх — смерть, а дар Божий — вічне життя в Христі Ісусі».

Також Біблія каже: «Бо кожен, хто покличе Господне Ім'я, буде спасений». А ти входиш у це число «кожен» — число тих, хто кличе Господне Ім'я? Ми всі туди можемо ввійти.

Якщо ти хочеш прийняти дар вічного життя, який Бог має для тебе сьогодні, прочитай уголос оцю молитву:

«Отче Небесний! Я усвідомлю, що грішний. Будь ласка, прости мені згідно з Твоєю великою милістю! Я вірю, що Ісус Христос помер замість мене на хресті за мої гріхи, але Він воскрес із мертвих і тепер живий.

Тож, Ісусе Христе, увійди в моє серце, будь моїм Господом і Спасителем! Навчи мене, як правильно жити, зціли, освяти й благослови мене. Дай мені дар вічного життя. Тобі хай буде вся слава! Амінь!»

Якщо ти молився свідомо, від щирого серця, то знай, що Бог простив тобі твої гріхи. Тепер Він буде особливо про тебе піклуватися. Але, як і будь-якій віруючій людині, тобі потрібно духовно зростати. Для цього читай регулярно Біблію й старайся виконувати те, що там написано. Також дуже важливо відвідувати церкву та спілкуватися з іншими віруючими, які запросили Ісуса Христа у своє життя.

Хай Господь благословить тебе!

ЗАПРОШУЄМО НА БОГОСЛУЖІННЯ

ЗРАДА ТА БАЙДУЖІСТЬ

Ісус ретельно відбирав учнів. Він знав, кому хоче передати справу Свого життя. Вони провели разом три роки та пройшли через багато різних ситуацій. Коли Ісус та учні були разом на своїй останній вечері, Він піклувався про них. Він просив Отця за них: щоби були єдині, щоби зберіг їх від світу. Та люди є люди, і вони іноді підводять тих, хто на них розраховує.

Ісус знав зрадника. І все ж Він подарував йому за три роки все,

що й іншим учням. Чи боліло це Ісусу? Мабуть, так. І це ще раз нагадує нам, що в нашому оточенні також можуть бути люди, які зраджуть. Та, незважаючи на це, ми повинні любити їх і ставитися до них так само, як і до тих, хто любить нас.

Погані речі трапляються і з хорошими людьми, як це було з Ісусом. Йому довелося пройти через зраду найближчих, але це не зіпсувало Його. Він не впав у депресію, не відповідав злом на зло, не кинув Своє заняття, а йшов до кінця, бо розумів заради чого це все. Ісус не покладався на людей.

Він робив усе, що залежало від Нього, залишався вірним Отцю і розумів, що люди самі роблять вибір – підтримати чи бути байдужими, лишитися вірними чи зрадити.

Чи доводилося вам пережити зраду близької людини? Можливо, це ваш компаньйон, друг, а можливо, це подружня зрада? Я вам щиро співчуваю. Це дуже боляче, що й сам Ісус пережив! Він вас розуміє так, як ніхто інший.

Ми розраховуємо на людей, на їхню допомогу, але так буває, що вони не виправдовують наших сподівань. Як ми будемо тоді реагувати? Як будемо справлятися з болем та розчаруванням?

Іноді нам потрібно говорити людям, що ми відчуваємо себе нездатними, знеціненими, слабкими, зрадженними. Та у своїй нужденності ми показуємо Його силу! Коли ми визнаємо це перед Богом

та перед іншими людьми, ми тим самим даємо Богу можливість зцілити наші рани, дати нам сили пройти через ці обставини. У такі моменти також важливо пам'ятати про власну гріховність, що ми теж не завжди були вірними Богу чи людям, але ж Бог завжди дарує нам другий шанс.

Подумайте, де і з ким ви почуваєтеся зрадженими чи відкиненими?

Чи є біль та гіркота, які вам потрібно принести до Господа?

Кому потрібно дати другий чи, можливо, третій шанс, як це зробив Ісус із Петром?

За матеріалами Help for Heart

Виходить щомісяця

Засновники: РО Християнська місія «ГОЛОС НАДІЇ», обласна Пресвітерська рада церков ХВЕП Волині.

Тираж: **65000** примірників
 Реєстраційний номер: ВЛ 030 від 10 березня 1994 р.

Редактор: Юрій ТРОЦЬ
Адреса: вул. Княгині Ольги, 14а, м. Луцьк, Україна, 43024

Телефон: +380506655418

E-mail: golosnadiyi@gmail.com

www.voice.org.ua